

לחתונה נסענו בעגלה וזוג פרדות ממטולה והגענו לעין-גנים⁴³ אחרי נסיעה ארוכה ולא מעט הרפתקאות. החתונה נערכה בבית אחיה הבכור של בת-שבע, אליהו, ורעייתו בתיה (הורי עם האחים הקטנים כבר גרו אז בירושלים).

אחרי החתונה, במסע בחזרה צפונה, עברנו בדגניה. בדגניה הצטיידנו בנשק לקראת הבאות.⁴⁴ קיבלתי אז כעשרה רובים אנגליים וכמה מאות כדורים עבור קבוצת הצעירות וגם בשבילי. הנחנו את הנשק בתחתית העגלה, מתחת לרהיטים שקנינו בתל אביב והמשכנו בדרכנו.⁴⁵ אי-השקט בסביבה החל בעצם מאז חזרתנו מעין גנים. לא ידענו בדיוק מה יקרה, חשנו רק את המתח באוויר.

לפני שנכנסנו לתקופה הקשה של מאורעות תל-חי עוד הספקתי להגיע לפיסגת החרמון בסוף אותו קיץ - 1919. קבוצת תלמידים מגמנסיה "הרצליה", ובראשם המורה זוטא, הגיע למטולה בדרכה לחרמון.

במטולה הצטרפנו אליהם: מרדכי יגאל, ירדנה ודבורה קלוורסקי, משה כרמי, עבריה וילקומיץ,⁴⁶ רוחמה ואני, ועוד בחור ששמו נשתכח ממני. יצאנו כולנו רכובים על סוסים ומן הכפר שיבעה⁴⁷ תחנתו הראשונה, יצאנו בערב כדי להגיע לקאסר ענתר⁴⁸ בראש החרמון ולצפות משם בזריחת השמש. רכבנו בלילה כארבע שעות בהדרכת מורי דרך מקומיים, בדרך לא דרך. הגענו למקום בקור מקפיא ועד אשר עלתה השמש חיפשנו מסתור ואין. הסתתרנו מהקור בין הסלעים, שכבנו ורעדנו.

כאשר זרחה השמש ראינו את הכנרת, את הכרמל ואת דמשק. במצב-רוח מרומם הנפנו דגל כחול-לבן בראש גל אבנים, והמורה זוטא התיישב ורשם על גליון נייר: "זכינו לעלות לחרמון ולתלות את דגלנו". כל אחד מאיתנו חתם חתימתו בהזדמנות זו החתים כל אחד גם על תרומה לקרן הקיימת לייעור החרמון. המסמך הוכנס לגל האבנים בתוך בקבוק. חזרנו למטולה בהרגשה מרוממת: החרמון שלנו! (גם הצלחתי להביא גוש שלג שלא נמס עד הבית). לאחר זמן קצר התברר שהנייר שלנו אכן מסמך הוא. הנייר נמצא והועבר